

“El que em fa llevar-me i caminar cada dia és millorar la vida d'algú”

El 25 de maig és el dia d'Àfrica. Per això hem entrevistat la kenyana Roselyn Warau, que lidera un projecte esperançador perquè universitaris africans ajudin als joves de les barriades més pobres a assolir els seus somnis.

15/06/2013

Roselyn Warau va venir fa uns dies a un congrés celebrat a la Universitat Politècnica de Barcelona per explicar el programa anomenat Machao per combatre la pobresa i la fam de Kenya. Explica que on la pobresa dificulta somniar, un grup d'universitaris compromesos poden aconseguir que els somnis esdevinguin realitat.

Podria guanyar molts diners però dedica el temps als pobres. Val la pena?

Prefereixo donar el meu temps als altres, perquè quan estàs amb altra gent i els ajudes a cobrir les necessitats bàsiques i assolir somnis, això t'omple, perquè els dones un sentiment d'esperança. És el millor sentiment que un pot tenir. El que em fa llevar-me i caminar cada dia és millorar la vida d'algú.

Quins són els principals problemes d'Àfrica?

A Kenya, i també a l'Àfrica, el problema de la fam i la manca d'educació són greus. La barriada de Kibera és una de les més grans d'Àfrica i la més gran de Kenya. Els joves tenen més problemes dels que poden afrontar. Pateixen assetjament, desnutrició, insalubritat, i no compten amb bones instal·lacions ni bons hospitals. Ningú els motiva per creure, per somniar, per aconseguir acabar l'escola per sortir del cicle de la pobresa.

Per què Déu permet això?

En un dia memorable, durant la Jornada Mundial de la Joventut, li vaig fer aquesta pregunta al papa: Què poden dir els universitaris als més pobres? El vaig mirar, i llavors vaig descobrir el que em volia dir. Cada dia és un descobriment del que el papa em va respondre. Si intentes ser el Crist per als del teu voltant, els

ajudes i els comprens, els deixaràs de veure petits o oblidats de Déu. Això és el que explico als universitaris, que Déu té un pla per a ells.

I quin és?

Primer els pregunto què li retreuen a Déu. Els estudiants em miren amb sorpresa, perquè ells estan sans, són llestos, tenen el que necessiten.

Llavors els responc que Déu es recolza en ells per a donar testimoni per ajudar i cuidar als més necessitats. Quan hi ha gent que els estima vol dir que Déu els estima. La gent que hi ha al seu voltant els vol, els estima, i per tant els cuida.

Amb diners no n'hi ha prou?

He vingut a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) a participar al congrés Global University Network for Innovation (GUNI). Hem debatut sobre el coneixement com a transformador de la societat. M'he

adonat que no farem res si intentem treballar de manera individual en comptes de fer-ho conjuntament.

Què vol dir?

Està molt bé que els països desenvolupats vulguin ajudar als subdesenvolupats, però a vegades amb diners no n'hi ha prou. És important que el que ajuda entengui a la comunitat, que camini amb la comunitat i les seves barreres culturals. La comunitat necessita compartir els seus progressos, veure que els qui els ajuden estan al seu costat. D'aquesta manera sí que aconseguiran que hi hagi un canvi social.

Potser cal és més implicació dels mateixos africans en els problemes del seu continent?

Àfrica necessita ajuda exterior per combatre la complexitat que envolta l'extrema pobresa. La pobresa no

només és la manca de diners, són moltes coses que t'impedeixen fer el que tu vols fer. Els que vivim a l'Àfrica entenem el desafiament que comporta la pobresa perquè vivim aquesta situació, però voldríem que els països desenvolupats siguin conscients dels problemes que l'Àfrica té perquè ens poden ajudar a repartir els recursos del món d'una manera més equilibrada.

Ara anem curts de diners.

He visitat diferents països. He estat a Espanya dues vegades. Quan demano cacau en pols no el faig servir tot. Me'n poso una o dues cullerades i la resta es llença. Quan esmorzo faig servir la meitat de la mantega, de la melmelada, del formatge i la resta es llença a les escombraries. Aquí això passa a tot arreu. I tothom té molta roba, canvia el seu vestuari cada temporada. Hi ha tant de malbaratament a l'armari dels països

desenvolupats... Aquí els països fan servir el doble dels recursos que necessiten i només hi ha un país.

Diners per Àfrica.

Aquests diners es podrien fer servir per altres coses, no necessàriament per ajudar Àfrica, perquè entenc que tothom té els seus problemes. Quan fas servir els teus recursos naturals malgastant-los d'aquesta manera, és quan apareix la crisi econòmica. Per molts diners que et gastis, això no et farà més feliç. Quan hi ha desocupació, falta d'esperança, infelicitat, i es fan servir aquests béns per les pròpies necessitats, s'està oblidant que aquests béns es podrien compartir amb altres persones com les de Kenya o Àfrica.

Quin paper té l'Església, a Kenya, en la lluita contra la fam?

L'Església catòlica mobilitza persones de bona voluntat, no només catòlics,

per a combatre la crisi i la fam. A Lodwar vaig visitar un projecte que depèn del bisbe d'una zona semiàrida, on no poden cultivar les terres. L'Església no només dóna menjar, sinó que els ensenya com cultivar, que el cultiu no es malmeti per les dures condicions de la zona, fer hivernacles, emmagatzemar el menjar... I aquests homes i dones, després d'aprendre com fer-ho, ho ensenyen. D'aquesta manera, amb recursos a casa seva poden deixar de desplaçar-se, començar a fer negocis, comprar fertilitzants i millorar les condicions de vida.

Com es combat això des de la universitat?

La Universitat Strathmore anima als seus estudiants a fer serveis comunitaris amb la gent dels voltants. Els qui volen continuar ajudant a aquestes poblacions formen part d'aquesta mena de club.

Els estudiants escullen el tipus de projecte després de visitar la comunitat. Veuen escoles sense llibres, classes ni biblioteques i es comprometen a treballar per construir-les i mantenir-les buscant diners on sigui. Parlem d'una barriada de Kibera, on s'arriba caminant en cinquanta minuts des de la universitat travessant zones salvatges i una mica perilloses. El programa es diu Macheo, que vol dir sortida del sol en suahili. Els estudiants esdevenen tutors i mentors dels joves que viuen en una zona amb molt crims, contaminació, sida. Els mateixos universitaris s'encarreguen de buscar els recursos. Han d'aconseguir els 12.000 euros necessaris per pagar els quatre anys d'universitat. També procuren que puguin menjar almenys una vegada al dia i els ensenyen les matèries bàsiques que els permetran aconseguir millors notes per accedir a la universitat.

Funciona?

Alguns dels primers nois del programa han acabat els estudis i tenen feina. Ara penso amb un que el primer que va fer quan va poder va ser treure a la seva mare de la barriada i fer que la seva germana comencés a estudiar. Actualment és un mentor del programa per ajudar altres estudiants perquè tinguin esperança i creguin en els seus somnis.

Text: Miquel Codolar

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-que-em-
fa-llevar-me-i-caminar-cada-dia-es-
millorar-la-vida-dalgu/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-que-em-fa-llevar-me-i-caminar-cada-dia-es-millorar-la-vida-dalgu/) (07/08/2025)